

“Reseu perquè siguem els sacerdots que Crist desitja”

El pròxim 26 de maig rebran l'ordenació sacerdotal a Roma 38 fidels de la Prelatura. En aquest article hem agrupat alguns testimoniatges dels futurs sacerdots.

24/05/2007

Justin Gillespie, un nord-americà d'amples esquenes que, amb els seus gairebé dos metres, veu el món des de les altures, és un dels 38 fidels de

l'Opus Dei que rebran l'ordenació sacerdotal a Roma el pròxim 26 de maig de mans de Mons. Xavier Echevarría.

Justin explica que va començar a viure l'esperit de l'Opus Dei "a poc a poc, i vaig descobrir durant aquest temps una pau i una felicitat que no havia sentit abans". Llicenciat en Literatura Anglesa, el futur *father* Justin afegeix que la vocació li va obrir nous horitzons en un camí no sempre fàcil: "La vocació cristiana no és com rebre un correu electrònic o una telefonada de Déu que et diu: *Hey, Justin, I've got a plan for you* (Hola, Justin, tinc un pla per a tu!)". És un procés que requereix "molta oració i, de vegades, temps".

“LA MISSA NOVA, PER L'ÀNIMA DEL MEU PARE”

L'ordenació tindrà lloc a la Basílica de Sant Eugeni, a les 4 de la tarda. Durant la setmana prèvia, els

ordenands es preparen
espiritualment, assagen la cerimònia,
i sol·liciten oracions per a ells i per a
la seva fidelitat.

Els parents i amics acudeixen a Roma
dels cinc continents, encara que no
tots els familiars podran ser-hi
resents: "El pare es deia Emilio i va
morir quan jo tenia tant sols tretze
anys —relata el colombià **Andrés
Felipe Suárez**—. Estimava el món i
les converses sobre temes
interessants. Havia estat batejat i
tenia afecte a la Mare de Déu des de
la seva infantesa, però fugia de
qualsevol manifestació pública de
religiositat. Tinc un record agraït
d'ell, ple d'afecte i admiració.
Desitjaria poder celebrar la Missa
Nova a Medellín per la seva ànima".

“SAUDADE DO MEU RIO DE JANEIRO!”

Els futurs sacerdots provenen de 17
nacions. Tot i que la majoria d'ells

porten vivint un llarg període lluny dels seus països, mantenen a flor de pell els records de la terra natal.

Pedro Willemsens és de Rio de Janeiro, i en preguntar-li per la seva ciutat no pot contenir un sospir de "*saudade do meu Rio de Janeiro!*" (quina enyorança del meu Rio de Janeiro!) Comenta que els anys viscuts a Europa li han portat ben sovint a desitjar la seva ciutat "més bonica, sense la pobresa i misèria que castiga alguns dels meus paisans".

Els camins que els han conduït a l'Opus Dei, i més tard al sacerdoci, són variats. **Leonardo Bravo**, mexicà, explica que durant tres anys va declinar les diverses invitacions per participar en mitjans de formació cristiana a un centre de l'Opus Dei: "Devia fidelitat a *bolita* (grup d'amics) i, per tant, existia una llei no escrita que em prohibia trepitjar el centre".

Els candidats al sacerdoci coincideixen en l'afecte a Benet XVI i a Joan Pau II. **Fabrizio Melchiori**, oriünd d'Argentina, va estar a la Plaça de Sant Pere la nit de la mort de Karol Wojtyla. "Vaig poder resar davant les restes mortals després de *només* cinc hores de cua. El clima era excepcional. A pocs metres hi havia un grup de musulmans en actitud de profund respecte; una mica més enllà una senyora napolitana que amb prou feines podia tenir-se dreta; al meu costat, un jove polonès extenuat després d'un dia de camí *en autoestop* per veure elseu *Papa*".

L'irlandès **Brendan O'Connor**, el més gran dels qui s'ordenen, va conèixer personalment sant Josepmaria: "Vaig tenir el privilegi d'estar amb ell un parell de vegades el 1973. Em va quedar gravat el seu contagiós optimisme, el seu afecte i gratitud personal".

“ELS MEUS PARES ESTAN MOLT FELIÇOS”

El fundador de l'Opus Dei deia que el 90% de la vocació es deu als pares. El mexicà **Ricardo Furber** va palpar aquesta realitat des de petit: "Dels meus pares, tinc ben gravada al cap, les seves *“desmañanadas”* per arribar, tots els dies, a la missa de les 7. Mai no em van insistir en el fet que els acompanyés, encara que el diumenge era diferent. Aquest dia ens demanaven que anéssim plegats. Quan el pare em portava al col·legi, resàvem algunes oracions a la Mare de Déu. Abans de jeure'ns, teníem el costum de dir bona nit als nostres pares, i ells aprofitaven per fer-nos el senyal de la creu al front".

Paolo Arcara, de Como (Itàlia), comenta: "Crec que els pares estan molt feliços de les meves decisions i, sobretot, de veure'm content. Tot això compensa, amb abundància, la

llunyania de casa que, alguna vegada, s'hagi pogut notar".

EL COMPROMÍS DELS LAICS

En acostar-se el moment de l'ordenació, **Eugen Grass**, holandès, ressaltava el paper fonamental dels fidels laics en la construcció de l'Església i en l'evangelització de la societat: "El sacerdoti juga un paper essencial en la vida de l'Església, que gira al voltant de l'Eucaristia. Però són els fidels laics els que cristianitzen des de dins la societat i la fan més justa mitjançant la seva dedicació a la família, la seva actitud ètica en el treball i el seu compromís en les estructures socials".

Fabio Quartulli és parisenc. La seva passada pertinença a la cèl·lula comunista *Ho Chi Minh* li hi ha atorgat una certa *celebritat* entre els seus companys d'ordenació. Ara li preguntem: Què queda encara de la militància comunista? I respon: "una

gran preocupació pels països de l'Europa de l'Est, particularment per Rússia (...) i un especial afecte per les iniciatives socials que els fidels de l'Opus Dei promouen a tot el món".

CONGO: UN PATIMENT QUE COLPEJA LA CONSCIÈNCIA

Després de la cerimònia del 26 de maig, els nous sacerdots començaran les seves feines pastorals als cinc continents. El congolès **Freddy Ngandu** descriu la situació del seu país com "un crit de desempament continu que colpeja en la consciència de cada congolès". I continua: "Paga la pena portar als altres la formació i l'experiència adquirida durant la meva estada a Roma. És poc, però és quelcom que pot servir al país".

Un sentir comú dels futurs sacerdots és el que expressa el veneçolà **Luis Armando Silva**: "Ens sabem sostinguts per les oracions de moltes persones. Les necessitem per

respondre generosament aquest do. Reseu perquè siguem els sacerdots que Crist desitja”.

Els noms dels 38 ordenands i el seu país d'origen són:

**Brendan O'Connor (Irlanda);
Eugen Graas (Holanda); Francisco
Vera Zorilla (Estats Units); Andrew
Paris (Austràlia); Stephan Patt
(Alemanya); Félix Antonio Navarro
Pérez (Espanya); Ignacio Barrera
Rodríguez (Espanya) Santiago
Álvarez Avello (Espanya); Eduardo
Gil Sáenz (Espanya); Ignacio
Carriazo Hernández (Espanya);
Efraín Guillermo Hennessey
Preciado (Colòmbia); Pablo Pérez-
Rubio Villalobos (Espanya);
Andrea Cumin (Itàlia); Lloyd
Mercado Singco (Filipines);
Leonardo de Jesús Bravo Gutiérrez
(Mèxic); Luis Armando Silva Ortiz
(Veneçuela); Andreas Paul
Kuhlmann (Alemanya); Estanislao**

**Mazzuchelli Urquijo (Espanya);
Juan Manuel Varas Arias (Xile);
Andrés Felipe Suárez Berrío
(Colòmbia); Josemaría Hernández
Blanco (Espanya); Fernando Rafael
Milán Fitera (Espanya); Fabio
Quartulli (França); Carlos Villar
López (Espanya); Randifer Estacio
Boquiren (Filipines); Frédéric
Ngandu Muteba (Rep. Dem. del
Congo); Francisco José Olalla Gallo
(Espanya); Paolo Arcara (Itàlia);
Pedro Willemsens (Brasil); José
Ricardo Furber Cano (Mèxic);
Justin Edward Gillespie (Estats
Units); Fabricio Melchiori Herlax
(Argentina); Anthony Njugi
Gichuki (Kenya); José María Lix-
Klett Adduci (Argentina); Hugo
Aníbal Dávila Andrade
(Guatemala); Carlos Ruiz Montoya
(Espanya); Pablo María Edo Lorrio
(Espanya); Gabriel Fernández
Castiella (Espanya).**

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/reseu-
perque-siguem-els-sacerdots-que-crist-
desitja/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/reseu-perque-siguem-els-sacerdots-que-crist-desitja/) (21/08/2025)